

ЦВЕТА ПОРЯЗОВА
НАДЕЖДА ЗА НАДЕЖДА

chitanka.info

Решиха да си направят сватбеното пътешествие до морето. Щяха да пътуват с колата на неговите родители. Емил беше взел книжка наскоро, но имаше самочувствието на добър шофьор, защото беше карал на полигона доста време. А и му се искаше като млад съпруг да се покаже на Петя. Набързо събраха багажа и на сутринта потеглиха. Всичко мина добре, пиха кафе по пътя, почиваха, отбиха се в един-два от градовете, през които минаваха. Беше им весело. Това беше първото им семейно пътуване и искаха то да бъде неповторимо. И то наистина стана такова, само че много години след това си спомняха за него и с голяма доза угризение.

... Някъде към Бургас навлязоха в неремонтиран участък с доста дупки и минути след това колата поднесе. Бяха спукали гума. Емил спря колата на близката отбивка и с огромна изненада установи, че резервната гума е останала в гаража. Беше я извадил от багажника, за да намести огромния куфар и после забрави да я върне обратно.

Постояха под палещите лъчи на слънцето час — два през които звъняха многократно на „Пътна помощ“, посдърпаха се кой е виновен, установиха, че дори да имат лепенки не могат да залепят гумата и млькнаха. След още час решиха да помолят за помощ някой от водачите на преминаващите коли. Но никой не им спря, а вече се здрачаваше...

Най-накрая един автобус намали и шофьорът, явно впечатлен от отчаяните им физиономии, се подаде на прозореца: „Какво, закъсахте ли нещо?“. Те обясниха, оплакаха се, че седят тук от часове, че са гладни, че не си носят дори и вода за пиене. Той се усмихна: „Трябва да си довърша курса, вие ме чакайте, ще се върна да ви помогна...“

След час наистина дойде със собствената си кола, изкара от багажника някаква гума, сложи я на мястото на спуканата и като разбра, че младото семейство дори и хотел не си е резервирало, рече: „Хайде да ви водя на гости у дома. Предупредил съм съпругата си, тя ни очаква“.

Спогледаха се Емил и Петя. Какъв друг избор имаха, освен да преспят гладни в колата? Човекът, около 45-годишен, представи се като Цонко, им вдъхваше доверие. Кой в тези времена ще ти дойде на помощ и дори ще откаже парите, предложени за услугата? Явно е добряк. И потеглиха след него...

Вече по тъмно пристигнаха в квартал „Меден рудник“. Когато видяха бараката, пред която спряха двете коли, двамата „пишман пътешественици“, както сами се определиха, се притесниха. Къде бяха попаднали?

Шофьорът побърза да ги успокои: „Не се безпокойте. Тези бараки са на фирмата. Аз преди година се разведох, оставих апартамента на жената и детето. Наскоро се нанесох тук с Надя, тя е кондукторка. Оженихме се и сега събираме пари за жилище“.

Надя ги посрещна радушно. Беше хубавица, поне с 15 години по-млада от мъжа си, с огромни топли очи, в които имаше някаква стаена болка.

Нагостиха ги, те разказаха от къде са и че са студенти по медицина. И когато очите на Петя почти се бяха затворили, Цонко стана от масата: „Хайде, тръгваме за Слънчев бряг. Ще ви водя на заведение“. Гостите отказаха, но той настоя, качиха се четиримата в неговата кола и към полунощ вече бяха в пищен бар с танцьорки...

Някъде към 4 ч. сутринта се върнаха. Цонко беше пил доста и караше колата по осевата линия, за да не попадне в канавката. И през цялото време пя и рецитира свои стихове, а на няколко пъти започваше: „Ще ви моля аз за нещо... ама утре“. Надя повече мълчеше, явно се притесняваше от софийските си гости. Утрото ги събуди с аромат на топли мекици. Надежда отново се бе проявила като отлична домакиня. Цонко поведе Емил към бараката в съседство, в която имаше всичко, за да отвори един сервиз. Залепи спуканата гума, подари на Емил куп резервни части за колата и отново отказа да вземе предложените му пари. После го погледна, поколеба се, накрая доста притеснен попита:

„Нали казахте, че сте от София и че сте студенти по медицина? Ние си имаме проблем. Тя, Надя, много иска да си имаме дете, но нещо не се получава. Аз, ще си призная като мъж пред мъж, затова се разведох, защото се оказа, че детето не е мое. Бившата жена ми каза. Не знам вината в мен ли е. Вие можете да ни помогнете, познавате толкова професори там. Все пак столицата си е столица. Казаха, че може само с инвитро, ама то не ставало ей така...“

Трогнат от почти изплаканата му изповед Емил обеща да помогнат. Методът „инвитро“ по това време все още не се прилагаше масово, специализираните клиники се появиха доста по-късно. Обеща

и взеха телефония номер на Цонко, за да се обадят като уредят нещо. Когато се сбогуваха Цонко разказа на двете жени за идеята, като премълча някои от споделените с Емил подробности. Надежда просветна в очите на Надежда.

В еуфорията на първата си съвместна почивка на море, в лекциите, които ги затрупаха след това, Емил и Петя позабравиха обещанието. А когато в късната есен провериха каква е процедурата за прилагане на метода „инвитро“, решиха да се обадят на Надя и Цонко. Само че телефонният им номер просто се беше „изпарил“.

На другото лято отидоха в „Меден рудник“. На мястото на бараките се издигаше жилищен блок. Обиколиха всички входове, звъняха на куп врати, но никой не познаваше семейството на шофьора. Тръгнаха си с чувството за огромна вина. Бяха дали надежда на една жена да стане майка и се провалиха. Какво ли беше станало с гостоприемното семейство?

Десетина години по-късно веднъж, докато се ровеше в градската библиотека, Петя посегна към едно томче със стихове. Привлече я името на корицата — Цонко Цонков. А когато обърна книгата, видя снимка на шофьора и съпругата му от „Меден рудник“. Между тях се усмихваше малко момиченце. Приличаше на Цонко, имаше и красивите очи на Надежда. Тя бе го прегърнала и също се усмихваше, а в погледа ѝ грейше огромно щастие...

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.